

BUDDHA-TERRIER

2007

Ik ben de hond in het café. Ik lig op de planché. Ik luister niet naar wat ze zeggen. Ik zou wel te doen hebben. Ik kies de warmste plank en strek mij. Ik weet het, ik ben er voor de gezelligheid en de gemoedelijkheid. Ik speel dat spel mee. Daar heb ik geen moeite mee. Ik ben trouwens maar een kleine hond. Zo een waar de mensen niet bang van zijn. Die ze eens strelen en zo. Soms zou ik een pitbull willen zijn of een rottweiler. Maar dat is ook iets. Meestal lig ik met mijn ogen dicht. Soms trek ik er een open. Maar dat hoeft niet, er gebeurt toch niets. Ze zitten te babbelen, te drinken en te roken. De mensen. Aan tafels. Op stoelen. Ze gebruiken daar hun eigen woorden voor. Maar veel verschil tussen de woorden is er niet. Ze begrijpen mekaar zo al moeilijk en de drank doet er geen goed aan. Soms komt er een te dicht, of heeft er een mij niet zien liggen, dan moet ik recht springen. Zo heb ik nooit gedaan.

De bazin heeft stoofvlees klaargemaakt, met gekookte patatten. En verse appelmoes, zegt ze, niet uit een potteke. Eigenlijk is het leven op zo'n planché redelijk simpel. Ik weet niet of het zal blijven duren. Maar blijft er nu iets duren? Al die mensen, die hier hoog in de lucht zitten zullen langer leven dan ik. Misschien die daar niet. Maar voor de rest?

Nu zit de bazin zich af te vragen of er niet wat mayonaise zou bij moeten. Wij honden hebben tanden.

De vriend van de bazin verschilt in leeftijd, twintig jaar. Dat is meer dan een hondenleven. Hij heeft zich een moeder gezocht. En zij een zoon. Wij honden zien dat direct. Mensen hebben daar te veel woorden voor. Waar ze zich in verliezen terwijl ze er proberen uit te geraken. Ze geraken er hier niet uit. Daarom leven ze langer. Ze zullen nog lang moeten leven. Ze zullen nooit lang genoeg leven. Wij honden blaffen eens, of keffen. Springen of laten ons bespringen en liggen voor de rest op de planché.

Van waar ik hier lig zie ik een vrouw met een wijnvlek. Wij honden hebben vaak vlekken. Mensen niet. Ze genereren zich daarvoor. Honden niet. We zouden wel te doen hebben.

Nu zit ik te twijfelen, of het wel een wijnvlek is. Stel je voor dat die vrouw kanker heeft. Bestraling. Honden kunnen ook kanker hebben. Honden bestralen ze niet. 't Is waarschijnlijk de moeite niet.

Ik lig bij de bank nu. 't Is waarschijnlijk de moeite niet. Als we dood zijn treuren ze als waren we een mens en dan nemen ze een ander. 't Kost waarschijnlijk ook te veel een bestraling. Wij

honden hebben geen geld. Daar leven we niet lang genoeg voor. Om geld te hebben moet je kunnen spreken. Geld is van de mensentaal.

De bazin is naïef. Haar vriend ook. Er gaan mensen buiten, ik ga eens kijken. 't Is niets. De deur gaat al weer dicht. Ik profiteer ervan om op straat even te ruiken en mijn poot te heffen. Waar was ik gebleven? Dat de bazin naïef is. Ze gelooft alles. Maar dat is geen probleem. Ik heb haar graag. Ze is mijn baasje.

Waarom honden graag een baasje hebben? Omdat we honden zijn waarschijnlijk. Wij honden zijn zo. Ik word filosofisch, ik voel het. Er zijn mensen die beweren dat als hond en baasje een tijd samen zijn dat ze op elkaar beginnen te lijken. Dat is waar. Ik kan dat bevestigen. Mensen willen dat meestal niet geweten hebben. Ik zit er niets mee in om dat toe te geven. Van ons standpunt uit gezien is dat gewoon, normaal. Mensen zien dat niet in. De bazin heeft me Buddha genoemd. Moet ik meer zeggen?